

Forskoleinstitutionen, fordi Hovedvægten, som jeg har nævnt, bliver lagt paa den praktiske Uddannelse og paa at udvikle Eleverne i Forskolen.

Med Hensyn til Lønssatserne har jeg nævnt, at jeg godt kunde ønske, at de vare lidt større. Jeg synes, at det tager sig næsten komisk ud, naar man har sat Forstanderens Løn til 100 Kr. mere, end den var før. Det er en lidt aparte Lønningsforhøjelse at stille med. Om det kan nytte at stille Forslag om yderligere Forhøjelse, ved jeg jo ikke; jeg vilde nødigt være med til at give Forslaget Gift, som det er nævnt, thi det skulde gerne igennem i Aar. Kunde Lønningerne blive lidt bedre, vilde jeg gerne være med dertil, men først og fremmest maa jeg sige, at det gælder om at faa Forslaget igennem, fordi det nu ikke er muligt at faa Lærerinder til dette Forskoleseminarium. Vi maa derfor først og fremmest sørge for at faa Forslaget igennem, selv om det bliver med de Lønninger, som nu findes i det. Jeg tror, at det i alle Tilfælde er en saa betydelig Forbedring, at det i høj Grad vil gavne Forskoleseminariet og derved hele Forskoleinstitutionen. Hermed skal jeg anbefale Forslaget.

Goos: Da man gav Loven af 30. Marts 1892, hvorved man grundlagde dette Seminarium, var man paa det rene med — i alt Fald det store Flertal af de pædagogisk interesserede —, at selve Institutionen, Forskolen, eller, som man ogsaa kaldte den, Pogeskolen den Gang var et meget betydeligt Fremskridt i vor Folkeskoles Ordning, og at dertil hørte som et nødvendigt Supplement et Forskoleseminarium i den Stil, som vi nu have det. Om Erfaringen nu har bekræftet eller svækket de Forventninger, man den Gang gjorde sig dertil, har jeg ingen Mening om — jeg har ingen personlig Erfaring i den Henseende —, men jeg tvivler ikke om, at de tre Talere, der have haft Ordet i denne Sag, have Ret i det, at det vedblivende er en heldig Institution, vi have i Forskolen eller Pogeskolen i det hele, og at Forskoleseminariet i Vejle gør god Fyldest. Som Følge deraf kan jeg ogsaa kun ønske, at Lønningerne, saaledes som de bleve fastsatte ved Loven af 30. Marts 1892 — da jeg var Kultusminister —, bleve ændrede og forhøjede saaledes, at de kunde svare til Nutidens Forhold. Og saaledes var jo ogsaa i alt væsentligt det af Ministeren forelagte Lovforslag. Nu kan jeg ikke andet end beklage, at der i det

andet Ting er blevet slaaet saa stærkt af, som Tilfældet er med Hensyn til Lønningerne. For selve Forstanderen er det blevet indskrænket til en Forhøjelse paa det ældste Lønningstrin med 100 Kr., Begyndelseslønnen er den samme. Og med Hensyn til de to Lærerinder — thi det hele drejer sig jo om tre Personer, saa vidt jeg kan forstaa — er der ogsaa sket en Reduktion i Forhold til det oprindeligt foreslaaede. Reduktionen er ikke saa stærk som for Forstanderens Vedkommende, og den er ikke større, end at jeg antager, at den Nødstilstand, som er til Stede med Hensyn til at skaffe fuldt ud kvalificerede Kræfter til at indtage disse Pladser, vil kunne afhjælpes. Jeg antager det, det er i alt Fald det rimelige, det nærmest forudsætte og forudselige. Skulde det mislykkes, og vi ikke kunne komme videre denne Gang, maatte man jo skride til yderligere Forbedringer i den Henseende. Jeg har megen Sympati for Forslaget, særlig i dets oprindelige Skikkelse, men jeg vil ikke udsætte Lovforslaget for ikke at blive til noget i denne Samling, hvis det kunde antages, at det maatte blive Følgen af Ændringer.

Jeg skal dog gøre opmærksom paa en anden Forskel, som ikke skyldes det oprindelige Forslag, men skyldes Forslag, som senere ere stillede af den højtærede Kultusminister, der er den Forskel, der gøres mellem kvindelige og mandlige Lærerkrafter ved dette Seminarium. For Tiden er Forholdet det, at det er en mandlig Forstander det, saa vidt jeg ved, to Lærerinder. Loven af 30. Marts 1892 forudsætter Muligheden af, at Forstanderen kunde blive en Forstanderinde, og at en af Lærerinderne kunde blive en mandlig Lærer, men den gik ud fra, at Lønningsforholdene skulde være ganske de samme, hvad enten det var mandlige eller kvindelige Kræfter. Nu er det ganske vist ikke det almindelige i Folkeskolen eller overhovedet under Skolevæsenet, at de kvindelige Kræfter lønnes ganske efter den samme Maalestok. Her i Loven af 30. Marts 1892 mente man imidlertid at maatte bortse fra den almindelige Forskel, der er, og hvorom der jo kan rejses en principiel Strid, som jeg ikke vil indlade mig paa; man mente at maatte bortse fra den, vel netop fordi det var et Seminarium for Kvinder alene. Saaledes som det nu er foreslaaet i Lovforslaget, er det blevet et meget ugunstigere Forhold i Tilfælde af Forstandergerningens Overgang til en kvindelig Kraft; i Modsætning til Loven